

Böröndi Lajos

Szerelem

Most lehütöm kicsit a verset,
a valóság szebb, mint a képzelet.
Az együtt töltött percek az időben,
mint a napsütötte rétek fénylenek.

Sűrű veszedelmes illatok között
ölelted magadba arcomat.
És lehunyt szemmel hallgattam, ahogy
buktak föl a mélyből tört szavak.

Nem kérdezzük, hogyan lesz tovább,
hányszor, s hogyan isszuk föl
egymás illatát,

értelme kérdéseknek nincsen.
Tudjuk, a gyönyör megismételhető.
Vagy egyszeri? Megismételhetetlen?

és bocsásd meg a mi vétkeinket ...

*amikor behúzzák a gödörbe a testet
amikor a túlérétt szőlőszemek megrepednek
amikor farkasszemét néz egymással áldozat és tettes
amikor következmények nélkül helyet cserélhetnek
amikor megnyírnak fürdőbe majd a gázba visznek
amikor visszafordul még és a lencsébe néz a gyermek
amikor a beszervezettek spiclinek beszerveznek
amikor ezért később arcul köpnek
amikor a ruszlik szétlövik Budapestet
amikor magyarul szólalsz meg az utcán és leütnek
amikor nevet keresnek a vérben fürdő tereknek
amikor egy falunyi népet a géppisztolyok elé terelnek
amikor az üszkös házak között lefényképezkednek
amikor heréidet pépesre verik és levizelnek
amikor összedrótózott kézzel a gödörbe löknek
amikor sírodon gaz nő s rajta lovat legeltetnek
amikor vége nincsen a gyötoremnek*

ez is európa

Szűkülő körök

*Egyre szűkebb a kör köröttem
Magam is szűkebbre vonom
Hazából ház szoba ketrec
Ágy szék csöppnyi kutyaól*

*Egyre visszább a belső körbe
Mint hajdan amikor a pogány
Állt kint a várkapuk előtt
Váram házam szobám hazám*

*Ellenséggé válik a barát
Az ember önként feladja magát
Mert megmarad az élete*

*Csak nyelve kell hite háza
Hazája és reménye csak meg
Lelkiismerete*

Ébert Tibor

Elsöpröm magam

elsöpröm magam
a levelekben
levélidóm felfedezéseim
mint megannyi
összetöpörődő törekvés
összezsugorodott elvárás
kudarcminta beteljesüléscsonk
levélidóm
másodperceim perceim
órák napok levélévek lombozat
mit sem sejtett
az önáltatásokból
madárrajzolatokba kapaszkodott
felhőtrapézokon szédült
szelekkel fészkelődött
hiszékenyen
elsöpröm magam a levelekben
levélidóm
a málladozó egész
az eltékozolt számadás
s a föld közelsége immár
a kéz az ujjak horizontján
a markolás

mozdulat mozdulatok
félkörök ívek egyenes
lassú rövid hosszabb
 tologatás
elsőpröm magam
 a levelekben

Feleslegek

Kalász Mártonnak

végüket járják a harangok
/mert kikoptak a harangozásból/
végüket járják az éjszakák
/mert elfogytak a neszek/
és végüket járják a csöndek
/mert megjelentek a patkányszózatok/
végüket járják a fények
/mert nincs értelme a világosságnak/
végét járja az érv meg a szándék
/mert hallgatni kell/
és végüket járják a hallgatások
/mert felébredtek a dörömbölések/
végét járja minden szó beszéd
/mert nincs mondanivaló/
végüket járják az imák
/mert kérni többet nem lehet/
végüket járják a lázadások
/ernyedten fekszenek/
jámborság jóság szelídség
/dombok indulnak herélésre
keresztre feszítésre/
végét járja végakaratom
/körülöttem feleslegek/

Elisabeth Ledersberger-Lehoczky grafikája